

Sygn. akt I PK 161/11

POSTANOWIENIE

Dnia 2 marca 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Józef Iwulski

w sprawie z powództwa H.T.
przeciwko Samorządowej Szkole Podstawowej /.../
o przywrócenie do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 2 marca 2012 r.,
skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych
z dnia 19 maja 2011 r.,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 19 maja 2011 r., Sąd Okręgowy-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, w uwzględnieniu apelacji powódki H. T. od wyroku Sądu Rejonowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 29 października 2010 r., oddalającego powództwo przeciwko Samorządowej Szkole Podstawowej /.../ o przywrócenie do pracy, zmienił wyrok Sądu pierwszej instancji w ten sposób, że zasądził od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 8.039,58 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 19 maja 2011 r. do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za wadliwe rozwiązanie stosunku pracy, a w pozostałym zakresie oddalił apelację powódki.

Od wyroku Sądu Okręgowego w części oddalającej apelację powódka wniosła skargę kasacyjną, w której wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniła powołaniem się na występujące w sprawie istotne zagadnienia prawne wymagające wykładni przepisów, sprowadzające się do następujących pytań: 1) jakie skutki ma naruszenie art. 20 ust. 3 Karty Nauczyciela (naruszenie nakazu zachowania trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia wskutek doręczenia wypowiedzenia po dniu 31 maja 2008 r.), w szczególności, czy w takiej sytuacji pracownikowi przysługują roszczenia przewidziane w art. 45 k.p.?; 2) czy na podstawie art. 20 ust. 1 Karty Nauczyciela pracodawca musi stosować zasadę ograniczenia wymiaru zatrudnienia przed wypowiedzeniem stosunku pracy?; 3) czy częściowe cofnięcie pozwu podjęte jako "zwyczajny krok w taktyce procesowej" można traktować jako częściowe przegranie sprawy przez stronę, powodujące w konsekwencji możliwość zniesienia kosztów postępowania, nawet jeśli strona przeciwna nie wystąpiła o zasądzenie kosztów na podstawie art. 203 § 3 k.p.c. oraz czy oddalenie roszczenia o przywrócenie pracownika do pracy, przy jednoczesnym zasądzeniu na jego rzecz odszkodowania, można traktować jako częściowe przegranie sprawy, powodujące możliwość zniesienia kosztów pomiędzy stronami? Ponadto - zdaniem powódki - wniesiona przez nią skarga jest oczywiście uzasadniona, gdyż Sąd Okręgowy wadliwie przyjął, że naruszenie przez pracodawcę art. 20 ust. 3 Karty Nauczyciela wskutek doręczenia wypowiedzenia po dniu 31 maja 2008 r. nie rodzi po stronie pracownika roszczeń przysługujących w razie wadliwego rozwiązania stosunku pracy przez pracodawcę oraz że na pracodawcy nie spoczywa prawny obowiązek poprzedzający wypowiedzenie umowy o pracę, polegający na złożeniu nauczycielowi propozycji ograniczenia zatrudnienia.

Powódka wniosła o uchylenie w całości wyroku Sądu Okręgowego i przekazanie temu Sądowi sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i orzeczenie co do istoty sprawy poprzez przywrócenie powódki do pracy u strony pozwanej, a ponadto o zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Powódka uzasadniła potrzebę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania powołaniem się na występujące w tej sprawie trzy istotne zagadnienia prawne wymagające rozstrzygnięcia Sądu Najwyższego. Jednakże "istotnym" zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest problem mający w pierwszej kolejności znaczenie dla rozstrzygnięcia konkretnej sprawy (a nadto spełniający dalsze warunki, a więc dotyczący określonych przepisów, mający także znaczenie dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw; por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 nr 1, poz. 11; z dnia 13 sierpnia 2002 r., I PKN 649/01, OSNP 2004 nr 9, poz. 158 oraz z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004 7-8, poz. 51). Przedstawione zagadnienie prawne musi przede wszystkim odnosić się do podstawy faktycznej i prawnej orzeczenia, będącego przedmiotem kontroli kasacyjnej (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002 nr 12, poz. 151; z dnia 20 października 2005 r., II CZ 89/05, OSNC 2006 nr 7-8, poz. 135; z dnia 24 lutego 2006 r., IV CSK 8/06, LEX nr 201037, z dnia 11 kwietnia 2006 r., II CSK 65/06, LEX nr 189753, z dnia 8 stycznia 2008 r., I UK 277/07, LEX nr 449015 oraz z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08, LEX nr 424365).

Wszystkie trzy zagadnienia przedstawione przez powódkę we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania tych wymagań nie spełniają, gdyż ich rozstrzygnięcie nie jest niezbędne dla rozstrzygnięcia sprawy w ustalonej podstawie faktycznej i jej kwalifikacji prawnej. W zaskarżonym wyroku Sąd Okręgowy (w ślad za Sądem Rejonowym) ustalił, że pozwany pracodawca w maju 2008 r. usiłował uzgodnić z powódką ewentualną możliwość ograniczenia jej zatrudnienia. Jednakże powódka konsekwentnie unikała rozmów z dyrekcją szkoły na ten temat, jak również nie odebrała (pomimo dwukrotnego awizowania na poczcie) pisma pracodawcy z dnia 8 maja 2008 r. zawierającego w szczególności propozycję ograniczenia jej pensum. W świetle tego ustalenia, postawione przez powódkę

pytanie, czy w oparciu o art. 20 ust. 1 Karty Nauczyciela pracodawca powinien złożyć nauczycielowi propozycję ograniczenia wymiaru czasu pracy, czy też nie ma takiego obowiązku (jak przyjął Sąd Okręgowy), nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

W podobny sposób należy ocenić trzecie z przedstawionych przez powódkę zagadnień co do zasady rozstrzygnięcia o kosztach postępowania. Kwestia ta dotyczy rozstrzygnięcia o charakterze procesowym (w istocie postanowienia), ubocznym w stosunku do przedmiotu sporu z powództwa pracownika przeciwko pracodawcy o przywrócenie do pracy. Zagadnienie takie mogłoby być postawione w postępowaniu zażaleniowym, a więc nie może być uznane za istotne zagadnienie prawne, którego rozstrzygnięcie jest niezbędne dla rozpoznania skargi kasacyjnej.

Istotnego znaczenia w przedmiotowej sprawie nie ma wreszcie problem związany z konsekwencjami naruszenia przez pracodawcę art. 20 ust. 3 Karty Nauczyciela. Wskazując na ten problem powódka pyta się, czy w takiej sytuacji pracownikowi przysługują roszczenia przewidziane w art. 45 k.p. Tymczasem Sąd Okręgowy uznał, że pozwany pracodawca dopuścił się uchybień formalnych przy składaniu powódce oświadczenia woli o wypowiedzeniu jej stosunku pracy (nie przeprowadził uprzedniej, obowiązkowej konsultacji ze związkami zawodowymi co do zamiaru rozwiązania stosunku pracy), wobec czego właśnie w oparciu o art. 45 k.p. przyznał powódce odszkodowanie z tego tytułu, stosując art. 45 § 2 k.p. Przedstawiona przez powódkę wątpliwość nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, gdyż nieistotne jest, czy pracodawca dopuścił się naruszenia tylko jednego, czy też wielu przepisów prawa pracy. Dla powstania roszczeń z art. 45 k.p. wystarczy bowiem naruszenie przez pracodawcę choćby jednego przepisu w tym zakresie. Istota rozstrzygnięcia Sądu drugiej instancji tkwi w dokonanej wykładni i zastosowaniu art. 45 § 2 k.p., a tego nie dotyczy żadne z zagadnień przedstawionych przez powódkę.

Potrzeby rozpoznania skargi kasacyjnej nie uzasadnia również powołanie się na jej oczywistą zasadność. Powódka nie wykazała bowiem, aby naruszenie wskazanych przepisów miało kwalifikowany charakter (polegało na zastosowaniu przepisu błędnie interpretowanego, co spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia, dotkniętego brakami widocznymi bez potrzeby

dokonywania głębszej analizy prawnej, "na pierwszy rzut oka"; por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNP 2003 nr 18, poz. 437; z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 230, z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004 nr 3, poz. 49 oraz z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107). Powoływane przez powódkę zarzuty nie mogą być ocenione jako kwalifikowane naruszenia prawa (prowadzić do oczywistej zasadności skargi), choćby z tej przyczyny, że w tym samym zakresie powódka przedstawia istotne zagadnienie prawne.

Z powołanych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.